

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

z odwołania Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców
w sprawie skargi nadzwyczajnej od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. III AUa 219/21
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 8 sierpnia 2024 r.
zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 12 lutego 2024 r.,
sygn. akt III WSNcU 1/24,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 12 lutego 2024 r., (dalej: „zaskarżone postanowienie”) Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (dalej: „Sąd Apelacyjny”) odrzucił skargę nadzwyczajną wniesioną przez Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 24 czerwca 2021 r., III AUa 219/21.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazano, że Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 24 czerwca 2021 r., III AUa 219/21 oddalił apelację P.Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z 7 grudnia 2020 r., który oddalił jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Wałbrzychu z 10 lipca 2019 r., ustalającej

podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie za okres od czerwca 2015 r. do grudnia 2018 r.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 24 czerwca 2021 r., III AUa 219/21 Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców wywiódł skargę nadzwyczajną do Sądu Najwyższego datowaną 8 czerwca 2022 r. Sąd Najwyższy postanowieniem z 15 listopada 2023 r., II NSNc 293/23 odrzucił rzeczoną skargę, ponieważ nie spełniała ona wymogu art 89 § 1 *in principio* ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. z 2024 r., poz. 622 z późn. zm.; dalej: „u.SN”). W petitum skargi nadzwyczajnej nie zostało wskazane, że wystąpienie z nią jest konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców wniósł ponownie skargę nadzwyczajną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 24 czerwca 2021 r., III AUa 219/21, która zaskarżonym postanowieniem została odrzucona.

Odrzucając skargę nadzwyczajną Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że zgodnie z art. 90 § 1 u.SN od tego samego orzeczenia w interesie tej samej strony skarga nadzwyczajna może być wniesiona tylko raz. Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że wskazany przepis w kategoriyczny sposób pozwala na wniesienie skargi nadzwyczajnej tylko raz, a obecnie wniesiona skarga nadzwyczajna jest drugim takim nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wniesionym przez ten sam podmiot w sprawie tych samych stron procesu i dotyczy tego samego zagadnienia. Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców podniósł nadto te same zarzuty. Sąd Apelacyjny wyjaśnił następnie, że ponowne wniesienie skargi nadzwyczajnej z uwzględnieniem uwag odnoszących się do niespełnienia wymogów pierwszej stanowi ominięcie uregulowania wskazanego art. 90 § 1 u.SN. Nie jest bowiem dopuszczalne, aby skarżący dowiedziawszy się, że jego pierwotna skarga nie spełniała wymagań, naprawiał swój błąd poprzez wniesienie następnej uwzględniającej już poczynione uwagi. Takie działanie stanowi obejście przepisu art. 90 § 1 u.SN i nie zasługuje na aprobatę. W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny

postanowił odrzucić skargę nadzwyczajną Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców.

Zażaleniem z 21 lutego 2024 r. Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców na podstawie art. 394¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN zaskarżył w całości postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 12 lutego 2024 r.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie art. 90 § 1 u.SN w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c., poprzez jego wadliwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że skarga nadzwyczajna z 31 stycznia 2024 r. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 24 czerwca 2021 r., III AUa 219/21 stanowi kolejną skargę nadzwyczajną od wskazanego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, podczas gdy odrzucenie skargi nadzwyczajnej z 8 czerwca 2022 r. zniweczyło skutki procesowe związane z jej wniesieniem, tym samym skarga nadzwyczajna z 31 stycznia 2024 r. jest jedyną skargą nadzwyczajną wniesioną od wskazanego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.

Biorąc pod uwagę powyższe Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców na podstawie art. 394 § 3 k.p.c. oraz art. 398¹⁵ § 1 zd. pierwsze k.p.c. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców ma prawo do wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego z 12 lutego 2024 r. na podstawie art. 394¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN. Jednak zauważyć należy, że podniesiona w nim argumentacja nie zasługuje na uwzględnienie. Ponieważ skarga nadzwyczajna Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców wniesiona 31 stycznia 2024 r. zasadniczo nie różni się od skargi nadzwyczajnej Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców z 8 czerwca 2022 r., gdyż jedyna istotna zmiana polega na dodaniu w *petitum* zwrotu „z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej”. Tymczasem prawidłowo

skonstruowana skarga nadzwyczajna powinna w tym względzie nie tylko przytaczać *in extenso* art. 89 § 1 *in principio* u.SN, ale również zawierać konkretyzację zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej przez przytoczenie mieszczących się w niej zasad szczegółowych oraz wskazanie na czym polega ich naruszenie w tej konkretnej sprawie.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ał]